

Ensor en Paul Vander Gucht

Met de paasdagen gaan onze gedachten naar het Hazegras, toen er in vroegere tijden een grote voorstand en er ook allerlei wijkfeesten plaatsvonden. Dat ging van volksbals over kermiskoersen, kaart- en andere caféspe- len tot vuurwerk.

De voorbije jaren zijn er uit het Hazegras veel feesten en evenementen verdwenen. Nochtans stond de wijk ooit bekend als een chique buurt, vooral dan de Graaf de Smet de Naeyerlaan met zijn grote stadsvilla's. Natuurlijk waren er ook de vele volkscaféetjes en daarnaast de *soldatenkotjes*. Stilaan werd het Hazegras echter een trieste wijk, hoewel hierin sinds enige tijd verandering aan het komen is. Een dynamische groep heeft sinds enige tijd de Wijkwerking Hazegras opgericht. Zaterdag en met Pasen organiseren ze een tweedaags wijkfeest. Voorzitter van de wijkwerking is Rudy Seldenslagh en Paul Vander Gucht is uitgever van het driemaandelijks tijdschrift voor alle Hazegrasbewoners. De Wijkwerking Hazegras laat dan ook een nieuwe wind door de eens zo belangrijke buurt waaien.

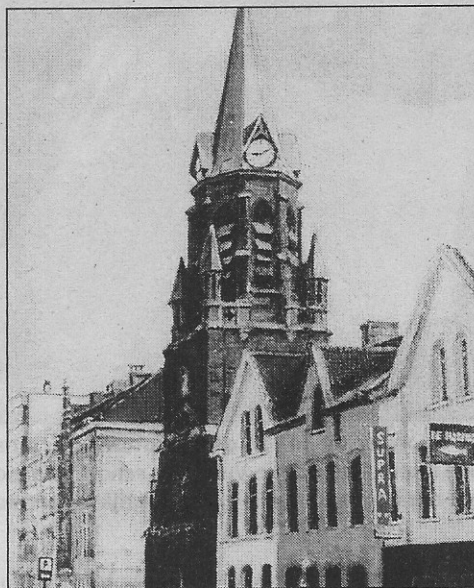
Ensor

Paul Vander Gucht is niet

Schilderij 'Ensor groot in alles', gezien door Paul Vander Gucht (Foto PVG)

alleen lid van de Wijkwerking Hazegras, maar bovendien heeft hij als schilder al tal van hoekjes van het Hazegras op doek vastgelegd. Zo vereeuwigde hij de afgebroken kerk van het Hazegras, net als enkele andere gebouwen in de wijk. Als echte Oostendenaar houdt hij echter ook enorm van Ensor. Daarom bracht hij het doek dat wij zouden willen noemen 'De mens James Ensor' in een bijzonder daglicht. Ten eerste is er de mens James Ensor. Daarnaast is het opduikende kunstwerk 'Ensor met de bloemenhoed', dat het volledige oeuvre van de meester voorstelt en natuurlijk ook het Duinenkerkje in Mariakerke: de plaats waar Ensor zo dikwijls gewandeld heeft en de

'De verdwenen Hazegraskerk', schilderij door Paul Vander Gucht (Foto PVG)

kerk op doek of in etsen opge- waardeerd heeft tot kunst met een grote K.

Terug naar het Hazegras zelf, maar over die wijk kan er heel wat verteld worden. Het doet ons denken aan een kortverhaal dat Marnix Gysen al vele jaren geleden publiceerde met als titel: 'Heimwee naar het Hazegras'. Wij menen dat nu nog zo gedacht en gezegd kan worden.